

Oma lauale kutsunud ja saab meid ka pea järele kutsuma!"

Baewalt oli ta neid sõnu ütelnud, seal tõmbasivad ka need kaks wäetimad weel wiimast korda hinge ja oliwad surnut!

Wiimaks murdis ka ema süda ja — langes surnult maha!

Seda nähes kohkus rikka demees ära, ta jooksis kodu ja rääkis naisele, mis ta oli näinud.

Halastamata õde langes nüid küll ahas-tuse sisse ja kiskus eneselt juuksed peast ära. Aga mis see nüid kõik enam aitas? Tema oleks nüid oma poole waranduse ära annud ja kes teab mis weel teinud, aga mis surnut, see surnut! Laskeis teda küll auusaste mahamatta, aga ta süda jäi eluks ajaks rahutumaks, nii et õdselgi hirmutawad unenäud temale rahu ei annud, waid ohkas ühte puhku, jagas küll waestele armuandisid, aga rahu ei tulnud enam iialgi tagasi, kuni wiimaks surma sängi langes ja hinge heites weel hüidis: „Oh õde ja lapsed! Oh andke andeks minu

raasket süidi! Oh ärge kaebage mitte Jumala kohtujärje ees minu peale!"

Sellesarnatsid ja muid selle asjasse puutuwaid näitusi oleks muil weel küllalt ettepanna olemad, aga olgu sellest ühest selleks korraks küllalt.

Armaštusele nõidumine.

Mõned emad kaebawad wäga selle üle, et nad oma tütardele mehi ei saada. Mehi olla küllalt, aga ükski ei taha neile wäimeheks tulla. Wist mõni kade olemat nende tütrede kodu pannud; muud wiga ei wõida olla, sest tütrede olla kenad ja wirgad küllalt ja mõista igat ühte tööd ära teha. „Ei, selle wastu piab abi otsima, muidu see ei parane! Küll w'a Rõõsu Kadri teab rohtu selle wastu, kui temale natuke põlle sisse puištame sa piuske pištame."

Kuidas õeldi, nõnda ka tehti.